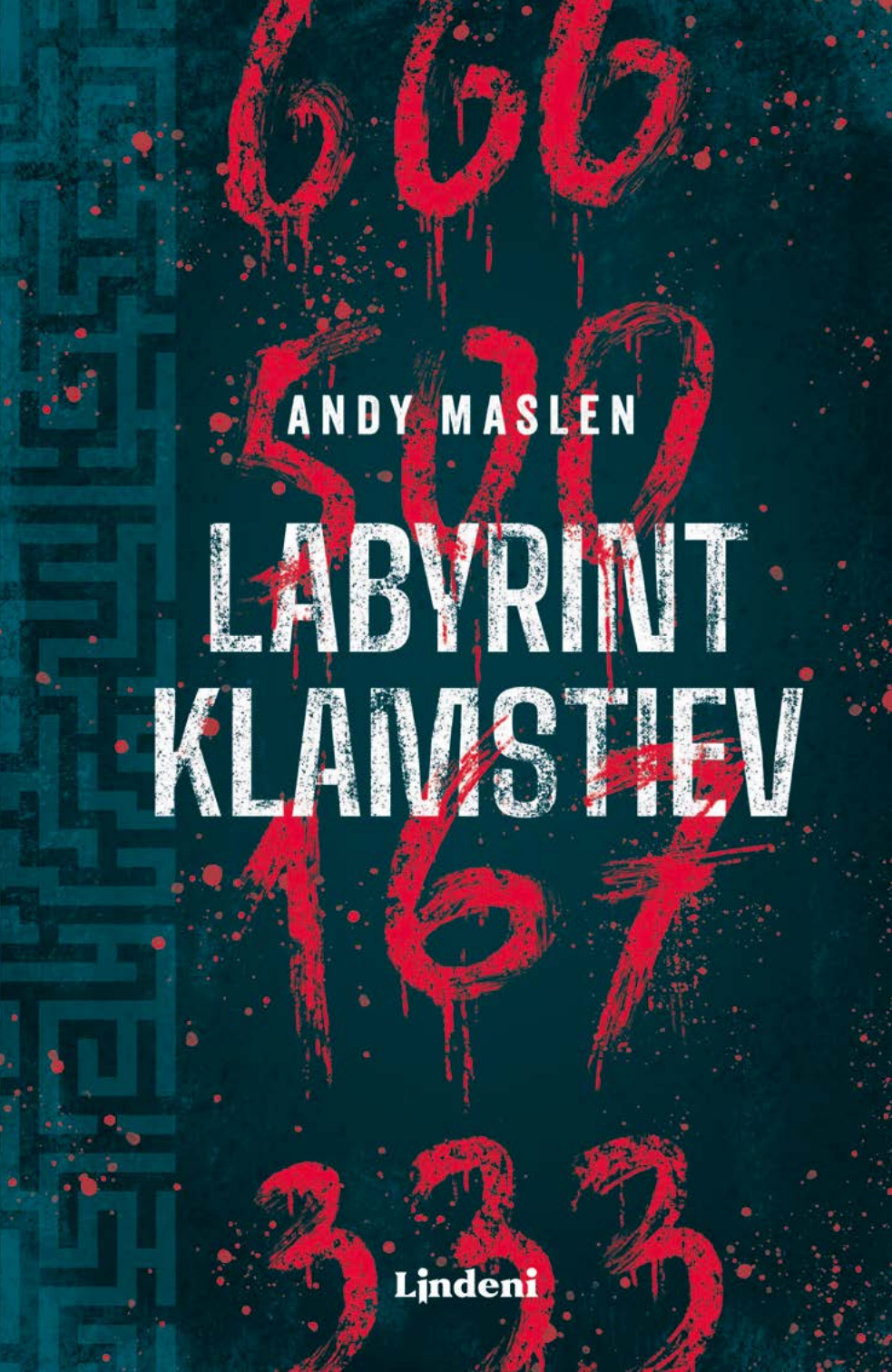

ANDY MASLEN

**LABYRINT
KLAVISTIEV**

Lindeni

Labyrint klamstiev

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Andy Maslen

Labyrint klamstiev – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

LABYRINT KLAMSTIEV

ANDY MASLEN

**LABYRINT
KLAMSTIEV**

Ljndeni

Andy Maslen: Shallow Ground
Text Copyright © 2020 by Andy Maslen
Translation © Martina Zrubáková, 2024
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3781-4
ISBN e-knihy 978-80-566-3797-5 (1. zverejnenie, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3798-2 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3796-8 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Ako vždy s láskou venujem Jo

„Srdce zvierata je základom jeho života.“

William Harvey, 1578 – 1657

LETO, POBREŽIE GRÓFSTVA PEMBROKESHIRE, WALES

Asi v polovici pen-y-holtského piliera vyčnievajúceho z mora sa Ford odklonil od vápencovej skaly a zatriasol rukami, aby sa mu rozprúdila krv. Spolu s Lou už tradičné trasy na tejto skale zliezli. Dnes sa vybrali novou cestou, ktorú objavil. Lou spočiatku váhala, no aj ona bola súťaživá a on veľmi chcel liezť práve tadiaľ.

„Neviem. Vidí sa mi to priveľmi náročné,“ poznamenala, keď jej to navrhol.

„Nevrav mi, že ti chýba guráž,“ uškrnul sa.

„To nie, ale...“

„Tak čo teda. Ideme na to. Ibaže by si radšej znova vyliezla niektorú z tých ľahších...“

Lou sa zamračila. „To nie. Poďme.“

Zliezli dolu úžľabinou a od útesu až k miestu výstupu skákali po balvanoch k úzkej skalnej rímse, ktorá sotva vyčnievala nad hladinou. Lou stála dolu, trpezlivo držala laná a Ford začal liezť. No ukázalo sa, že to ide ťažšie, než očakával. Veľa času stratil, keď hľadal spôsob, ako obísť náročný skalný výstupok. Lou opatrne posúvala lano cez istiacu brzdu.

Ford v závanoch mierneho vetra žmúril do jasného slnečného svetla. Okolo skaly krúžili veľké krdle vyplašených čajok škriekajúcich na pestrofarebného votrelca, ktorý prenikol do ich teritória.

Sklonil hlavu a usmial sa na Lou. Jej oči pripomínali nevädze. Spomenul si na deň, keď ju videl prvý raz. Vtedy ho očarili práve jej oči, cítil sa bezbranný ako stará drevená plachetnica vtiahnutá do špirály vodného víru. Zmohol sa na neohrabaný kompliment, ktorý prijala s väčším šarmom, než sa to podarilo jemu.

Lou mu úsmev opätovala. Srdce mu zaplesalo, že aj po siedmich rokoch manželstva sa jej tvár pri pohľade naňho tak nádherne rozžiari.

Oddýchnutý pokračoval v lezení, skúšal iný spôsob, ako prekonať previs. Načiahol sa doprava, kde zbadal chyt. Vyzeral dosť pevný, no pod váhou jeho tela sa odlomil.

Ford vypadol z vápencovej steny porastenej trsmi lišajníkov, s myknutím zavisol na konci lana a odstredivá sila spôsobila, že sa odrazu hompáľal vo vzduchu ako ľudské kyvadlo. Najprv ho treslo o skalú, narazil do nej tvárou a rozbil si bradu, a vzápätí sa už hojdal nad Lou, ktorá stála na rímse.

Pomaly sa krútil na lane a snažil sa zachovať pokoj. V jednej chvíli sa bruškami natiahnutých prstov oškrel o skalú a vzápätí už nimi zahrabol vo vzduchu.

Vtedy si všimol dve veci, ktoré ho vystrašili viac než to, že vypadol zo steny.

Kus skaly veľký ako mikrovlnka, ktorý Ford odtrhol, zasiahol Lou. Videl ju, ako dolu sedí čudne skrútená, tvár biela ako krieda, na nohaviciach má krv. Vo vytreštených nevädzovomodrých očiach sa jej zračila bolesť.

Voda už dosahovala k rímse a stále pribúdala. To znamenalo príliv, nie odliv. Pravdepodobne si zle pozrel tabuľku s časmi príli-

vu a odlivu alebo mu pridlho trvala prvá časť výstupu. V duchu sa preklínal za svoju pomalosť.

„Viem ťa spustiť,“ zakričala Lou. „Ale noha... asi ju mám zlomenú.“

Keď ho bezpečne dostala na zem, Ford ju tuho pobozkal a hneď si k nej čupol, aby jej prezrel zranenie na pravej nohe. Keď zbadal na zakrvavenej nohavici ostrý hrbolec, hneď vedel, čo to je. Kost’.

„Vyzerá to zle, Lou. Pravdepodobne je to otvorená zlomenina. No ak sa udržíš na zdravej nohe, vrátíme sa tou istou cestou, ako sme prišli.“

„To nedám!“ zakvílila Lou a bolesť jej zovrela tvár. „Zavolaj pobrežnú stráž.“

Ford vytiahol mobil.

„Doriti! Nie je tu signál.“

„Tak choď po pomoc.“

„Predsa ťa tu nemôžem nechať, láska.“

Vtom sa cez okraj rímsy prevalila vlna a zmáčala ich.

Lou vytreštila oči. „Musíš! Prílív je čoraz silnejší.“

Ford vedel, že má pravdu. A to všetko je jeho chyba. To on strhol ten kameň z útesu.

„Lou, ja...“

Chytila ho za ruku a zovrela mu ju tak silno, až ho to zabolelo. „Musíš!“

Zasiahla ich ďalšia vlna. Ford mal ústa plné morskej vody. Polovicu prehltol, no cítil, ako sa mu zdvihol žalúdok. Pozrel na cestu, kadiaľ sem prišli. Balvany, po ktorých skákali, zmizli pod vodou. Toto by už Lou nezvládla.

Rozplakal sa. Odrazu si nevedel rady.

Vtom Lou vytiahla posledný tromf. „Ak tu zostaneš, zomrieme obaja. Kto sa postará o Sama?“

Sam, ich dnes už osemapolročný syn, sa narodil dva roky predtým, než sa zosobášili. Pred výletom do Pen-y-holtu ho zaviezli k Louisiným rodičom. Ford vedel, že Lou má pravdu. Nemôže zo Sama urobiť sirotu. Mali byť raz a navždy všetci traja spolu. No teraz to vyzerá, že ich čas vypršal.

„Choď už!“ skríkla Lou. „Kým nie je neskoro.“

Nechal ju tam. No ešte predtým skontroloval lano a karabíny, aby mal istotu, že ju neodplaví voda. Doľahol naňho akýsi zvláštny pokoj, keď sa ponoril do vody, plával k útesu a sám vyliezol na breh.

Celkom hore už medzi skalami rástli trsy trávy. Vytiahol mobil. Štyri paličky. Zavolał pobrežnú stráž a presne im opísal miesto aj čo sa stalo a aké má Lou zranenie. Potom vyčerpaný klesol na zem. Pokoj, ktorý mu zachránil život, bol odrazu preč. Sťažka, rýchlo dychčal, lapal vzduch a zasa ho vyrážal von, no ani tak mu do mozgu neprúdilo dosť kyslíka.

Napínalo ho na vracanie, zalieval ho pot, ktorý vzápätí schladil studený vietor. Z nečakaného chladu ho striaslo. Zatackal sa, naklonil doprava a z úst mu na trávu vyšplechol tenký prúd žlče.

Vtedy mu už celkom obrátilo žalúdok, vyvracal raňajky a zašpinil si rukáv vetrovky. Potom ho znova naplo a opäť z neho vyšla smradľavá žltkastá tekutina. Napínalo ho ďalej, ale už nasucho, až kým kŕč nepovolil a vnútornosti sa neupokojili. Očami plnými slz videl všetko ako v hmle.

Zvalil sa na chrbát a ležal tak viac ako desať minút s očami upretými na bezoblačnú oblohu. Čudné, ako ten sen pôsobí realisticky. Takmer uveril, že práve nechal svoju ženu, aby sa utopila.

Vzlykal. Vietor mu ten praskavý zvuk trhal rovno z pier a rozptýlil ho do vzduchu. A potom ten sen sčernel a nastúpila realita, škaredá, bolestná a pravdivá.

Začul pukot helikoptéry. Jej červenobiela silueta sa vznášala nad Pen-y-holtom.

Keď sledoval záchrannú akciu, čas odrazu prestal byť dôležitý. Nemal potuchy, ako dlho to trvalo.

Teraz pred ním stál muž v jasnooranžovej leteckej kombinéze a vysvetľoval mu, že jeho žena, Samova matka, sa utopila.

Neskôr ho vypočuli miestni policajti. Správali sa k nemu ohľaduplne najmä preto, že je z branže.

Koroner uzavrel prípad Louinej smrti ako nešťastnú náhodu.

Ford však vedel, aká je pravda.

To on ju zabil. To on na ňu naliehal, aby liezli novou trasou. On uvoľnil balvan, ktorý jej zlomil nohu. On ju tam nechal napospas, aby sa utopila, a sám si zachránil kožu.

PO ŠIESTICH ROKOCH
LETO
SALISBURY

PRVÝ DEŇ, 17.00 H

Angie Halpernová sťažka vyšla po piatich vyšliapaných schodoch k vchodovým dverám. Mala za sebou dlhú, desaťhodinovú službu na onkologickom oddelení, ktorá sa skončila tým, že jej pacient ovracal zátylok. Síce sa v práci umyla, no rozplakala sa pri pomyslení, že jej splasnuté hnedé vlasy budú pôsobiť ešte zvädnutejšie.

Keď sa vyslobodila z pazúrov nemocnice, u opatrovateľky Donny vyzdvihla Kaia a zamierila rovno do potravinovej banky – zasa. Bola celkom vyštavená a na nálade jej nepridala ani poznámka postaršej ženy v autobuse, ktorá jej povedala, že by mala viac jesť: „Také pekné žieňa ako vy a také chudé. Mali by ste viac jesť.“

Teraz tu stála uťahaná, hladná a voľnou rukou držala kňučiacoho, mrzutého trojročného syna, ktorý ju stále kamsi ťahal. Zasa.

„Kai!“ oborila sa naňho. „Pusti ma! Veď nemám ako vytiahnuť kľúče z vrečka.“

Drobec sa zarazil, prestal fňukať, no len na chvíľu, vzápätí vrhol na matku zdesený pohľad a rozreval sa ešte hlasnejšie.

Angie v obave, čo by mohlo nasledovať, keby sa nedostala dnu, sa napoly odvrátila, aby chlapča nemalo šancu znova sa jej zavesiť na ruku a vyhrabala kľúče. Nešikovne zápasila s taškou plnou potravín, no obratným manévrovaním ju narovnala, skôr

než z nej vypadli konzervy, vrecká a sklenené fľaše a rozkotúlali sa po schodoch.

Zasunula mosadzný kľúč do zámky a skrútila ho. Laktom drgla do dvier a pravým kolenom postrčila dnu Kaia, aby vošiel do chodby pred ňou. Ich byt sa nachádzal na najvyššom poschodí prerobeného viktoriánskeho mestského domu. Pred sebou mali schody pokryté špinavým, flakatým kobercom.

„No tak, Kai, poďme dnu,“ pobádala syna tónom, do ktorého sa snažila pridať aspoň náznak toho, čo jej matka nazývala „radostne vpred“.

„Nie!“ vyhrkol drobec, dupol nohou a založil si buclaté ruky vbok. „Nechcem Donnu. Nechcem tú potlabaku. Ani... TEBA nechcem!“

Angie cítila, ako sa jej tisnú do očí slzy. Položila tašky na zem a vsunula synovi ruky pod pazuchy. Keď ho zovrela v náručí, zaborila nos do sladko voniacej priehlbinky medzi jeho krkom a plecom. Ako je možné, že niekoho tak veľmi ľúbite a zároveň si želáte, aby už konečne zatvoril ústa? Aj keď len na minútku.

Vedela, že nie je jediná, kto sa borí s problémami. Potvrdilo sa jej to v rozhovoroch s ostatnými sestrami alebo večer keď čítavala na internete. Tam sa v podstate zhodli, že šťastne vydaté ženy, ktorým peniaze vystačia do najbližšej výplaty, sú viac výnimkou než pravidlom.

„Mami, to ma bolí!“

„Kristepane! Prepáč, zlatičko. Poď, ideme. Vynesieme nákup a hore ti pustím video *Vláčik Tomáš*.“

„Tomáša neznášam.“

„Tak si pozrieš *Thunderbirds*.“

„Tých neznášam ešte viac.“

Angie zatvorila oči a zhlboka vydýchla, aby sa upokojila, ako na internete radili meditační guruovia. „V takom prípade ti ne-

zostáva nič iné, len že sa budeš dívať z obloka, ako som to kedysi robievala ja. Tak a ideme!“

Kai hlasno zafučal. Angie sa mykla, no krik sa nekonal. Namiesto toho drobec doširoka otvoril oči a díval sa kamsi bokom. Nasledovala jeho pohľad a vtom sa ocitla zoči-voči dobre vyzera-
júcemu mužovi v elegantnom saku a nohaviciach, ktorý sa milo usmieval.

„Prepáčte,“ ozval sa muž tichým hlasom. „Všimol som si, že ten váš chlapček... je asi unavený. Nechali ste dvere otvorené a aj tak som šiel na túto adresu...“ V rozpakoch sa odmlčal a sklopil oči.

„Išli ste sem?“ spýtala sa Angie.

Muž na ňu znova pozrel. „Áno,“ odvetil s úsmevom. „Hľadám pani Angelu Halpernovú.“

„To som ja.“ Zarazila sa a zamračila, očividne sa ho snažila zaradiť. „My sa poznáme?“

„Mamiííí!“ zasyčal Kai a pomykal ju za sukňu.

„Tíško, zlatičko. Prosím.“

Muž sa usmial. „Môžem vám pomôcť s tými taškami? Vidím, že mladý muž vám dáva riadne zabráť.“ Po tých slovách si čupol, aby mal tvár v rovnakej výške ako Kai. „Ahoj. Ja som Harvey. A ty sa ako voláš?“

„Kai. Si policajt?“

Harvey sa zasmial. Bol to príjemný, vlúdny zvuk. „Nie. Nie som policajt.“

„Mamina je sestrička. V nemocnici. Aj ty tam pracuješ?“

„Je to zvláštne, ale aj ja.“

„Aj ty si sestrička?“

„Nie, no tiež pomáhám ľuďom. Trochu mi to pripadá ako zvláštna náhoda. Poznáš slovo náhoda?“

Chlapča pokrútilo hlavou.

„Dospeláci použijú slovo náhoda, keď sa naraz stanú dve rovnaké veci. Počuj, Kai,“ muž stíšil hlas do konšpiračného šepotu, „chceš, aby som ti povedal tajomstvo?“

Kai s úsmevom prikývol a rukávom vetrovky si utrel nos.

„V Londýne je veľká nemocnica, ktorá sa volá Bart. A vieš, čo sa s tým fajn rýmuje?“ Muž sa odmlčal, obzrel sa na jednu aj na druhú stranu a dodal, „prdni si a štart.“

Kai sa zadúšal od smiechu.

Keď Harvey vstal, zapraskalo mu v kolenách. „Dúfam, že vám nevádi to škaredé slovo. Práve to ich zvyčajne rozosmeje.“

Angie sa pousmiala. Uľavilo sa jej, že ten ochotný neznámy muž ju neodsúdil, že znechutene nemľaskol, neobrátil oči dohora ani nenaznačil niektorý z tých mnohých, sotva badateľných signálov, ktorými ju iní ponižovali. „To nič, vážne. Vraveli ste, že idete ku mne?“

„Ach, isteže, prepáčte. Som z potravinovej banky. Z Purcellovej nadácie,“ povedal. „Požiadali ma, aby som navštívil pár našich klientov a zistil, ako sú spokojní s kvalitou našich služieb. Dúfal som, že si nájdete desať minút na rozhovor. Ak sa vám to teraz nehodí, môžem prísť inokedy.“

Angie vzdychla, no vzápätí mykla hlavou. „Nie, to je v pohode... Vraveli ste, že sa voláte Harvey?“

Muž prikývol.

„Pomôžte mi s tými taškami a ja postavím na čaj. Dnes som zobrala škatuľku porciovaného, tak ju môžeme načať.“

„Ukážte, vezmem vám to,“ ponúkol sa muž, sklonil sa a prestrčil prsty cez rúčky nákupnej tašky. „Na ktoré to bude, madam?“ prehodil žartovným tónom.

„Je mi ľúto, ale sme až na treťom.“

Harvey sa usmial. „Nerobte si starosti. Mám dobrú kondičku.“

Keď vyšli na najvyššie poschodie, Angie laktom stisla vypínač,

odomkla dvere a Harvey medzitým zabával Kaia neuveriteľnými historkami, ktoré sypal ako z rukáva.

„A potom ten doktor povedal...“ Harvey nasadil hlboký hlas, „Nie, tak to nebude fungovať. Na to musíte zobrať hadicu!“

Kaiov smiech sa ako ozvena odrážal od holých, nabielo natretých stien schodiska.

„Tak a sme tu,“ vydýchla Angie a drgla rukou do dvier. „Kuchyňa je na konci chodby.“

Stala si nabok a sledovala Harveyho, ako kľučkuje cez zapratanú chodbu a vykladá tašky s nákupom na stôl z borovicového dreva. Keď kráčala za ním, padla jej do oka odretá stena aj lepkavé masťné frkance za sporákom a cítila, ako jej v hrdle navrela hrča.

„Kai, nechceš si pozrieť niečo v telke?“ spýtala sa syna a tísila ho von z kuchyne do obývačky.

„Film?“ spýtal sa drobce.

Angie pozrela na hodiny. O päť minút šesť. „Čochvíľa budeme jesť.“

„Prosííím,“ modlikal Kai.

Usmiala sa naňho. „Okej, ale keď ťa zavolám k stolu, hneď prídeš. Budeme mať cestoviny s červenou omáčkou, to je tvoja obľúbená.“

„Mňam.“

Angie sa obrátila k Harveymu, ktorý vykladal potraviny na stôl. Mala čo robiť, aby sa jej z hrdla nevydral vzlyk. Sťažka ho prehltla.

Harvey sa zamračil. „Nejaký problém, Angela?“

Z vedľajšej izby sem doliehali hlasné zvuky z televízora. Radšej sa odvrátila, nechcela, aby ju ten neznámy videl plakať. Bolo jedno, že svojím spôsobom išlo o jej kolegu. Stačilo už to, že videl, v akých úbohých podmienkach žije.

„Áno, áno, prepáčte. Ja len že tá potravinová banka. V živote by som si nepomyslela, že takto skončím. Odkedy som prišla o manžela, všetko je na mojich pleciach.“

„Hmm,“ prikývol Harvey. „To bolo z vašej strany ľahkovážne.“

„Čože?“ Angie sa obrátila, akoby si nebola istá, či dobre počula.

Harvey práve vyťahoval z tašky konzervu fazúl. „Vravel som, že to bol z vašej strany ľahkovážny krok – prísť o manžela.“

Angela sa zamračila. Nešlo jej do hlavy, čo tým myslel. A ten surový tón. A pohľad odrazu akoby mŕtvych očí.

„Pozrite, neviem, čo ste...“

Konzerva opísala vo vzduchu polkruh a tresla ju do ľavého spánku.

„Au,“ zastenala. Chytila sa za hlavu a tackavo cúvla.

Dlaň mala mokrá od teplej krvi. Silná bolesť ju napoly oslepila. Chrbtom narazila do sporáka a zviezla sa na zem. Hneď si k nej čupol, tak ako predtým ku Kaiovi. Ibaže už nevtipkoval, ani sa neusmieval.

„Prosím, buďte ticho,“ zamrmľal, „lebo budem musieť zabiť aj Kaia. Čakáte niekoho?“

„Nie, nikoho,“ šepľala trasľavým hlasom. Cítila, ako jej krv steká za golier blúzky. A tá bolesť, ach bože, tá bolesť! Mala pocit, akoby jej mozog tlačil oči von z jamôk.

„Fajn,“ prikývol.

Oblapil jej krk rukami, pozrel do očí a stlačil.

Fakt ma to mrzí, Kai. Dúfam, že keď tu nebudem, teta Cherry sa o teba postará. Dúfam...

* * *

Harvey vrhol rýchly pohľad cez kuchynské dvere do chodby a upokojený hlasným revom televízora sa znova sklonil nad nevládne telo Angie a stisol ešte silnejšie.

Oči jej vypadávali z jamiek a jazyk, ktorý už strácal svoju prirodzenú ružovú farbu a naberal odtieň surovej pečene, jej visel medzi zubami.

Z vrecka kabáta vybral prázdny krvný vak. Pripevnil k nemu hadičku, na jej druhý koniec nasadil trokar so špicou ostrou ako žiletka a položil ho vedľa seba. Bezvládnej žene stiahol džínsy až pod kolená. Keď jej ich uvoľnil, strčil jej ruky medzi stehná a rozťahol ich.

Ihlu trokaru jej zabodol do stehna tak hlboko, že sa na niekoľko centimetrov vnorila do pravej stehennej tepny. Krvný vak položil na dlážku a sledoval, ako jasnočervená krv vytryskla do priehľadnej plastovej rúrky a prúdi ďalej.

Keď do vaku natiekol presne liter krvi, odpojil ho, na otvor priskrutkoval viečko a zobral hadičku aj trokar. Potom vstal, vak s krvou si vložil do vrecka a díval sa, ako Angino srdce pumpuje zvyšnú krv na kuchynské dlaždice. Aj cez košeľu cítil, ako ho na pokožke hreje jej teplá krv. Z tašky vylovil Anginu peňaženku a vybral z nej kartičku, ktorú hľadal.

Vošiel do chodby a nakukol cez dvere do obývačky. Drobec sedel so skríženými nohami takmer nalepený na obrazovke televízora a so zaujatím sledoval dobrodružstvá modrého kresleného psa.

„Jedlo je na stole, Kai,“ spevavo zatiahol.

Chlapec síce na protest čosi zamrmľal, no pozviechal sa na nohy, ovládačom v buclätej ruke zastavil šantiaceho rozprávkového psa a položil ovládač na koberec.

Harvey natiahol ruku a chlapec sa jej automaticky chytil, lebo oči mal ešte vždy prilepené na obrazovke.

DRUHÝ DEŇ, 8.15 H

Keď detektív inšpektor Ford dorazil na policajnú stanicu v Bourne Hille, vzdychol a prstami si prešiel po jazve na brade. Existuje vari lepší spôsob ako začať deň šiesteho výročia manželkinej smrti než parádnu hádkou s pätnástročným synom pri raňajkách?

Tá sa napokon skončila rýchlymi, výbušnými a brutálne surovými šľahmi:

„Nenávidím ťa! Škoda, že si namiesto mamy nezomrel ty!“

„Vážne? A vieš čo? Aj ja to ľutujem!“

Po celý čas, čo sa hádali, mal pred očami Louinu tvár dotlčenú od skál pod hladinou mora neďaleko pobrežia v Pembrokeshire.

Zatlačil spomienku na hádku do úzadia a prešiel si rukou po temene hlavy v snahe uhladiť si zježené tmavé, ale už tu a tam aj prešedivené vlasy.

Vošiel dnu cez dvojkrídlové sklenené dvere a ocitol sa v miestnosti, kde to parádne vrelo.

Vycivený muž v čiernych džínsoch a otrhanom tričku nadával akejsi mladej žene v tmavom kostýme. Tá s vypleštenými očami cúvala až k oranžovej stene. Ford si všimol, že na šnúрке okolo krku má zavesenú kartičku wiltshirskej polície, ale nepoznal ju.

Dve civilné policajné zamestnankyne stáli za stolom a jedna si tíska k uchu mobil.

Architekti, ktorí navrhovali interiér novej policajnej stanice v Bourne Hille, presvedčili členov vyššieho manažmentu, že deliaca stena z hrubého skla nie je „priateľská“ ku klientom. A skončilo sa to tak, že teraz sa hocikajý kretén mohol nakloniť ponad metrovú deliacu stenu z bielej drevovláknitej dosky a od plúc vynadať usilovným recepcným, opluť ich alebo im iným spôsobom pokaziť deň. Ford si všimol, že druhá stojaca žena siahla pod stôl, aby stisla alarm.

„Prečo sa tváriš, že som vzduch? Veď som sa ťa len spýtal, kde sú tu hajzle, ty chudera!“ ziapal chlapík na ženu pritisnutú k stene.

Ford si všimol, že muž drží v ľavej ruke plechovku piva, a podišiel k nemu. Žena pri stene bola bledá ako krieda, pery pevne zovreté do úzkej linky.

„Nepočuješ, čo sa pýtam? Si mimo alebo čo?“ kričal opilec.

Ford vystrelil pravačku a zozadu chlapíka schmatol za tričko. Rázne mykol rukou, nohou mu podkopol kolená, prevalil si ho cez stehno a tresol o zem.

Tam mu vrazil koleno medzi lopatky tak silno, že mužovi vyrazilo dych a hlasno zaúpel: „Oooch!“ Ford ho schmatol za zápästie, skrútol mu ruku a ponad plece zakričal: „Prosím vás, môžete mi niekto podať putá? Tohto... džentlmena... šupneme do cely, aby trocha vychladol.“

Pribehol k nemu ružolíci policajt a zaklapol mužovi na zápästia pevné kovové putá.

„Vďaka, Mark,“ povedal Ford a pozviechal sa na nohy. „Vezmite ho do väzby.“

„A obvinenie, pane?“

„Opilstvo a výtržníctvo? Úmyselné napadnutie? Nevhodné správanie v obytnej zóne? Jednoducho ho zbaľte.“

Službukonajúci policajt pomohol opilcovi postaviť sa a so spútanými rukami ho viedol do cely, pričom mu cestou odriekal zatýkaciu formulku a poučil ho o jeho právach.

Ford sa obrátil k žene, objektu neželanej pozornosti opilca, ktorého práve spacificoval. „Ospravedlňujem sa za to, čo sa stalo. Neublížil vám?“

Ženina odpoveď vyznela, akoby analyzovala incident, ktorý sledovala na bezpečnostnej kamere. „Nie, som okej. Neudrel ma a nadávky nespôsobujú fyzickú ujmu. Aj keď som z toho dosť vyplašená.“

„To ma neprekvapuje.“ Ford ukázal na jej návštevnícku kartičku. „Máte sa s niekým stretnúť? Ešte som vás tu nevidel.“

Žena prikývla. „Dnes sem nastupujem do práce. A môj nový šéf je... moment...“ Z hnedej plátennej tašky prehodenej cez ľavé plece vylovila kus papiera. „Alec Reid.“

Fordovi to hneď došlo. To je tá nová posila vyšetrovateľského tímu. Jej predchodkyňa požiadala o preloženie na policajnú stanicu v Thames Valley, lebo jej manžel dostal v tom kraji prácu. Alec, ktorý viedol malý forenzný tím v Salisbury, už celé týždne básnil o novej posile.

„Počuj, Ford, moja nová zástupkyňa má doktorát,“ zveril sa mu raz večer pri pive vo Wyndham Arms. „To nám dodá šmrnc.“

Ford k nej natiahol ruku a predstavil sa. „Detektív inšpektor Ford.“

„Teší ma,“ odvetila. Chytila podávanú ruku a než ju pustila, trikrát mu ňou riadne hore-dolu mykla. „Som doktorka Hannah Fellowesová. Práve som si išla vybaviť služobný preukaz, keď sa na mňa ten chlapík rozkričal.“

„Nemyslím, že mal niečo konkrétne proti vám. Len ste sa ocitli v zlom čase na zlom mieste.“

Fellowesová pomaly prikývla a zamračene si ho premerala. „Aj keď z technickej stránky som na správnom mieste... keďže tu budem pracovať.“ Pozrela na hodinky – multifunkčné Cassio –, ktoré mali viac ciferníkov a gombíkov než palubná

doska Fordovho obstarožného landrovera Discovery. „A aj čas je dobrý – 8.15.“

Ford sa usmial. „Podte, vybavíme ten váš preukaz a potom vás vezmem k Alecovi. Väčšinou býva v práci dosť skoro.“

Odviedol ju k dlhému, nízkemu recepcnému pultu.

„Toto je...“

„Doktorka Hannah Fellowesová,“ skočila mu do reči a predstavila sa recepcnej. „Teší ma.“

Natiahla ruku ponad pult. Recepcná ju stisla a zažila tri rovnako pevné myknutia ako Ford. Síce sa usmiala na novú kolegyniu, ale Ford si všimol v jej očiach záblesk znepokojenia. „Som Paula. Aj mňa teší, Hannah. Nič sa vám nestalo? Je mi ľúto, že hneď v prvý deň vás postretlo niečo také.“

„Bol to pre mňa šok. Ale to prejde. Ja si takéto šarvátky neberiem príliš k srdcu.“

„To je dobre!“ usmiala sa Paula.

Kým jej recepcná vyrábala z priesvitného plastového obdĺžnika funkčný identifikačný preukaz, Hannah sa obrátila k Fordovi.

„Mám ju požiadať, aby ma oslovovala doktorka Fellowesová alebo tu bežne používate krstné mená?“ šepľala.

„Väčšinou používame krstné mená, ale ak chcete, aby vás tu poznali ako doktorku Fellowesovú, tak teraz je ten správny čas, aby ste to povedali.“

Hannah prikývla a obrátila sa znova k Paule, ktorá jej podala čipovú kartu v priehľadnom obale.

„Nech sa páči, Hannah. Vitajte na palube.“

„Ďakujem.“ Hannah zaváhala a potom dodala: „Paula.“

„Viete, kam máte ísť?“

„Ja ju tam zavediem,“ povedal Ford.

Vo výťahu jej ukázal, kde musí priložiť kartu, prv než stisne tlačidlo poschodia.

„Ak to neurobíte, Hannah, výťah zostane stáť a neodvezie vás. Stáva sa to najmä nášmu věčku.“

„Věčku?“ zopakovala, keď sa zatvorili dvere výťahu.

„Našej vrchnosti. Manažmentu.“

„Aha, chápe. Vtipné.“

Nezasmiala sa a Ford mal čudný pocit, akoby sa zhováral s cudzinkou, aj keď s perfektným juhoanglickým prízvukom. Keď výťah stúpala, dívala sa rovno pred seba. Ford to využil, aby zhodnotil jej výzor. Bola o dobrých pätnásť centimetrov nižšia ako on, merala nanajvýš stošesťdesiatpäť centimetrov, postava štíhla, no nie vychudnutá. Blond vlasy zapletené do vrkočov, ktoré sa Fordovi odjakživa spájali s deťmi.

Jej oči si všimol už na recepcii. Vlastne to ani inak nešlo. Keď ju ten opilec tlačil k stene, v šoku ich naňho vytreštila. No aj v pokojnej situácii boli veľké a modré ako farba starého porcelánu.

Výťah cinkol a umelý počítačový hlas oznámil: „Tretie poschodie.“

„Tu ste doma,“ poznamenal Ford, zabočil doprava a viedol Hannah popri stene otvoreného kancelárskeho priestoru. Kývol rukou doľava. „Tamto je všeobecná kriminálka. Ja som na závažných trestných činoch na štvrtom.“

Hannah niekoľkokrát rýchlo poskočila, aby mu stačila. „Aj forenzné sedí v takomto otvorenom priestore? Vraveli mi, že je to pokojné pracovisko.“

„Myslím, že je pokojné. Dá sa to povedať. Poďte. No najprv vám ponúknem čaj. Alebo kávu. Čomu dávate prednosť?“

„Ťažko povedať. Ešte som nevyskúšala dosť druhov ani z jedného, aby som to zistila.“ Zakrútila hlavou ako pes, ktorý si chce striasť z ucha muchu. „Nie. Vlastne som chcela povedať, že si rada dám čaj. Ďakujem.“

Zasa sa to zopakovalo. Ten dojem, ktorý mal už dolu, že hovorí s akousi anglickou cudzinkou.

Kým zovrela voda v kanvici a on chystal čajové vrecúško a plechovku s instantnou kávou, po očku Hannah pozoroval. Dívala sa naňho, no keď sa im pohľady stretli, usmiala sa a na lícach sa jej vytvorili jamky.

„Niečo sa vám nezdá?“ spýtal sa.

„Nepovedali ste mi, ako sa voláte,“ odvetila.

„Mne sa vidí, že áno. Volám sa Ford.“

„Nie. Nemyslím priezvisko. Keď mi tá recepčná Paula chystala identifikačnú kartu, povedali ste ‚Väčšinou používame krstné mená‘. A potom ste ma oslovili Hannah, ale nepovedali ste mi to vaše.“

Prv než Ford vytiahol čajové vrecúško, pritisol ho o stenu šálky a až potom vyhodil do smetného koša s pohyblivým vrchnákom. Podal šálku Hannah. „Pozor, je horúci.“

„Ďakujem. A čo to vaše meno?“

„Ford bude stačiť. Vážne. Alebo detektív inšpektor Ford, ak to chcete formálne.“

„Okej,“ usmiala sa. Teraz jej naskočili ešte výraznejšie jamky, pripomínali drobné, trochu zalomené rezné ranky. „Vy ste Ford. Ja Hannah. A formálne by ste ma možno mali oslovovať doktorka Fellowesová.“

Ford nevedel odhadnúť, či žartuje. Odpil si z kávy. „Poďme nájsť Aleca. Odkedy ste prijali ponuku, ktorú uverejnil, takmer stále hovorí len o vás.“

„To asi preto, lebo mám mimoriadne dobrú kvalifikáciu. Po získaní doktorátu – začala som ho v Oxforde a dokončila na Harvarde – som nejaký čas pracovala v Štátoch. Robila som konzultantku mestským, štátnym aj federálnym orgánom činným v trestnom konaní. Istý čas som aj prednášala v Quanticu pre FBI.“

Ford zažmurkal. Mal čo robiť, aby spracoval tento riadne zhutnený životopis, ktorý by viac sedel na niekoho o desať – dvadsať rokov staršieho než na štíhlu mladú ženu, ktorá uchlipkávala čaj zo šálky s logom miestnej rozhlasovej stanice Spire FM.

„To je naozaj pôsobivé. Prepáčte, koľko máte rokov?“

„Nemusíte sa ospravedlňovať. Veď sme sa zoznámili len pred dvadsiatimi minútami. Mám tridsaťtri rokov.“

Ford si uvedomil, že on v jej veku práve končil seržantské skúšky. Na inšpektora ho povýšili len pred mesiacom a ešte vždy mal pocit, síce nie že celkom tápe, ale prinajmenšom že je pod drobnohľadom. A odrazu sa z ničoho nič ocitol v debata s akýmsi zázračným dieťaťom bojujúcim proti zločinu.

„Čo vás priviedlo k tomu, že ste sa rozhodli pre prácu vyšetrovateľky v Salisbury? Bez urážky, ale nie je to trochu krok späť, keďže ste predtým prednášali FBI?“

Hannah uhla pohľadom. Sledoval ju, ako sa pohráva s prsteňom na prostredníku pravej ruky, stále ním krútila dookola.

„O tom s vami nechcem hovoriť,“ konečne zo seba dostala.

Vtedy si to všimol. Niečo v jej očiach. Nejaký útok? Niečo zlé. Nie sexuálny incident, ale násilný. Komu ide FBI po krku? Tým skutočne najhorším. Zlosynom, ktorí nepáchajú zločiny len v jednom štáte. Bolo to jej tajomstvo. Ford mal so zachovávaním tajomstiev svoje skúsenosti. Súcitil s ňou.

„Okej, chápem. Pozrite, my sme radi, že vás máme v tíme. Poďte, pôjdeme za Alecom.“

To už sa ocitli na opačnom konci otvoreného priestoru oddelenia všeobecnej kriminálky a vyšli von cez lietačky s parádne okopaným kovovým plátom v dolnej časti natretým na sivo. Steny na chodbe vedúcej do forenzného oddelenia boli ovešané plagátmi s témou zdravia a bezpečnosti a nástenkami s upútavkami športových klubov, spoločenských podujatí a školiacich kurzov.

Na forenznom vravu a hluk hmýriacich sa policajtov vystriedalo priam hrobové ticho. Piatich ľudí sústredene pracovali, oči upreté na obrazovky počítačov alebo do mikroskopov. Od roku 2012 sa na väčšinu „tvrdej vedy“ v rámci forenzných činností najímali súkromné laboratóriá. Wiltshirská polícia však podľa Fordovho názoru urobila rozumné rozhodnutie, že si zachová toľko vedeckej kapacity, koľko si len bude môcť dovoliť.

Ukázal na veľkú presklenú stenu kancelárie v opačnom rohu miestnosti.

„To je Alecov brloh. Zdá sa, že ešte nedorazil.“

„*Au contraire*, Henry!“

Majiteľ tohto hlbokého, pobaveného znejúceho hlasu poklepal Fordovi po pleci. Ten sa obrátil, aby pozdravil šéfa forenzného tímu, územčistého, zavalitého chlapíka s okuliarmi v kovovom ráme.

„Ránko, Alec.“

Alec si premeral novú vyšetrovateľku, ale vtom sa naklonil bližšie k Fordovi. „Si okej, Henry?“ zamrmlal a zvrátil obočie. „Myslím ten dátum a tak.“

„Jasné. Nechaj to tak.“

Alec pokrčil plecami a až potom sa pohľadom pristavil na Hannah. „Doktorka Fellowesová, konečne ste tu! Vitajte, vitajte.“

„Vďaka, Alec. Začiatok dňa bol celkom zaujímavý.“

„Na recepcii vyvádzal nejaký kretén práve vo chvíli, keď dorazila Hannah,“ vysvetlil Ford. „Teraz si chladí horúcu hlavu dolu u Iana v jednom z tých jeho nie práve prívetivých hotelových apartmánov.“

Alecova žoviálnosť sa okamžite vytratila a nahradil ju výraz ozajstného znepokojenia. „Ach, moja milá mladá dáma. To mi je ľúto. A hneď v prvý deň, čo ste u nás,“ vzdychol. „Poďte, predstavím vás kolegom a posadíme vás k peknému tichému stolu v kúte. Vďaka, Henry. Už sa o ňu postarám.“

Ford prikývol. Tiež sa už nevedel dočkať, kedy sa dostane do svojej kancelárie, aby si pozrel, čo ho v ten deň čaká. V duchu sa modlil, aby niekto počas noci spáchal nejakú zlobu. Pravdupovediac čokoľvek, čo by ho zachránilo pred horou formulárov a správ, ktoré musel buď prečítať, napísať, alebo skontrolovať.

„Detektív inšpektor? Ešte taká drobnosť,“ obrátila sa naňho Hannah.

„Áno?“

„Vraveli ste, že vás mám volať Ford. No Alec vás oslovil Henry.“

„To je prezývka. Tá mi prischla hneď v prvý deň, keď som sem nastúpil.“

„Prezývka? Čo to znamená?“

„No viete, Henry. Ako Henry Ford.“

Hannah nadvihla obočie a premerala si ho.

Urobil druhý pokus. „Auto? Model T?“

Konečnej jej to došlo. Zoširoka sa usmiala a odhalila zuby, aj keď pohľad očí zostal nezmenený. Dost' ho to vyviedlo z miery.

„Ha! Áno. Vtipné.“

„Tak fajn. Musím ísť. Určite na seba znova niekde narazíme.“

„Tiež si myslím. No dúfam, že pri tom nebude opilec, čo sa mi bude vyhrážať.“

Usmiala sa a Ford si vzápätí uvedomil, že to mal byť vtip. Keď odchádzal, ešte ju začul, ako hovorí Alecovi: „Hovorte mi Hannah.“

DRUHÝ DEŇ, 8.59 H

Na tiesňovú linku prišlo oznámenie len pred desiatimi minútami: Kat A G28 – podozrenie na vraždu. Seržantka Natalie Hewittová, ktorá ako prvá dorazila na Wyvern Road 75, najprv kontaktovala všetky zložky zmeny B, aby sa urýchlene dostavili na miesto.

Vybehla z auta a hlásila do vysielacky: „Operačné, tu Sierra Bravo, tri päť.“

„Hovorte, Sierra Bravo tri päť.“

„Volali ste záchranku?“

„Bude tam do troch minút.“

Vybehla po schodoch a zastala pri mladej dvojici, ktorá strážila pri dverách bytu číslo 3.

„Pani a pán Gregoryovci, vráťte sa do svojho bytu,“ vyzvala ich ešte zadychčaná. „Čochvíľa prídu moji kolegovia. A prosím, neodchádzajte z domu. Budeme potrebovať vašu výpoveď.“

„Ale mne sa o pol desiatej začína aerobik,“ ohradila sa žena.

Natalie vzdychla. Verejnosť je úžasná pri nahlasovaní zločinov a občas niektorí svedkovia poskytnú aj celkom slušné informácie. No opakovane ju prekvapovalo, akí vedia byť ľudia naivní, pokiaľ ide o následky. Táto žena sa tvárila, akoby ňou ani nehlo, že o poschodie vyššie niekto zavraždil jej susedku a syna. No hádam bola

len v šoku. Možno jej manžel zakázal vojsť do susedkinho bytu. Ak to urobil, bol to od neho múdry ťah.

„Obávam sa, že dnes ho asi budete musieť zrušiť,“ odvetila Natalie. *Vyzeraš, že si to môžeš dovoliť. Keď ťa vypočujeme, radšej si skoč niekam na parádne anglické raňajky, nech si trochu obalíš kosti.*

Žena cúvla ku schodisku, no jej manžel ešte chvíľu zostal.

„Viete, sme v šoku,“ priznal. „Odrazu nám krv kvapkala cez strop. Preto som vybehol hore zistiť, čo sa stalo.“

Natalie prikývla, no už sa nevedela dočkať, kedy vstúpi do izby smrti, aby sa zaoberala najnovšou kapitolou Veľkej knihy hrôz, ktoré si ľudia jeden druhému robia.

Rázny gestom odohnala muchy, čo jej so bzučaním vyleteli v ústrety. Všetky sa vyrojili z izby na konci tmavej, úzkej chodby. S pohľadom upretým na ošúchaný koberec s červеным a krémovým vzorom opatrne našľapovala tak, aby nestúpila na niečo, čo by forenzní technici mohli použiť, a kráčala ku kuchyni. Ľavou rukou sa opierala o náprotivnú stenu, kládla nohy jednu za druhou v rovnej línii a pozdĺž steny napravo sa sunula vpred.

Bzukot zosilnel. Vtom jej to udrelo do nosa – aróma smrti. Sladkokyslé tóny prebýjali hlbší, temnejší puch hnijúceho mäsa spôsobený rozkladajúcim sa telesným tkanivom a plynmi, ktoré z neho vychádzali.

A krv. Alebo „klaret“, ako ju nazývali v policajnom žargóne. Natalie si uvedomila, že už k nemu pričuchla viackrát než ktorýkoľvek znalec vín. Na tomto mieste ho bolo plno. Ten manžel – ako sa volá? Rob, áno, správne. Do telefónu vrel, že je to hrozné. „Bitúnok“ – to presne boli jeho slová.

„Tak si to teda poďme pozrieť,“ zamrmľala si popod nos Natalie pred dverami a vošla do kuchyne.

Keď sa jej scéna premietla na sietnicu, nevyšla jej z úst nadávka, ani nevzývala boha alebo jeho syna tak, ako to mala vo zvyku

kedysi dávno, keď začínala. Vtedy sa rúhala a toľko kliala, že jej zbožná matka zakaždým vyvrátila oči dohora a upozorňovala ju: „Naty, dávaj si pozor na jazyk. Je to zbytočné.“

Za pätnásť rokov v službe sa však obrnila. Zostávalo jej len dúfať, že ešte stále reaguje ako normálna ľudská bytosť, keď stojí na mieste, kde sa stala vražda, alebo sa díva na ostatky tých, ktorým došli sily a rozhodli sa skončiť so životom. Amatérsky dramatické výlevy už prenechala nováčikom v tejto branži. Kým dosiahla hodnosť seržantky, riadne sa namakala, a teraz mala pocit, že v tomto rangu by už malo fungovať aj isté sebaovládanie. Takže žiadne sprosté slová.

No pri pohľade, ktorý sa jej naskytol, sa aj tak nezdržala, pokrútila hlavou a sťažka prehltnula. Ako dvadsaťročná žaba bola znietenou fotografkou a teraz jej pomáhalo, keď sa dívala na miesto činu akoby cez objektív. Dávalo jej to určitý odstup od hrôz, s ktorými sa musela vo svojej práci konfrontovať.

V celkovom zábere tá scéna pripomínala akúsi obscénnu paródiu Madony s dieťaťom. Žena – približne čosi po tridsiatke, usúdila to z jej voskovobielej tváre – s chlapčatom na kolenách.

Sedeli na okraji kaluže krvi už zaschnutej a stmavnutej do tmavoslivkovej farby, ktorá sa tiahla od jednej steny k druhej.

Bolo očividné, že tá žena vykrvácala. Ten drobceť nebol až taký bledý ako jeho mama, ale ružový nádych na jeho hladkých líčkach vystriedal zelený odtieň.

Kaluž krvi sa rozliala po kuchynskej dlážke až pod stôl, na ktorom ležali napoly prázdne nákupné tašky. Mŕtva žena, odkvácnuté telo chrbtom opreté o sporák, mala roztiahnuté nohy, no tie jej na členkoch zvierali stiahnuté džínsy.

A ten chlapček.

Na prvý pohľad to vyzeralo, že sa mame vyštváral do lona, aby ho zovrela v náručí, oči zatvorené, ruky zopnuté pri krku,

akoby sa modlil. Blondiačik. Dlhé, vlnisté vlasy po pleciah takmer v dievčenskom štýle. Natalie si to všimla u synov niektorých svojich kamarátok.

Dokonca aj v zime sa muchy zlietnu na mŕtvolu najneskôr do hodiny. A čo potom uprostred sparného leta, aké si práve teraz užívalo južné Anglicko. Určite sa vyrojili do pár minút, nakládli vajíčka a húfne sa pustili do hodovania. Na oboch telách sa už zvíjali a liezli červíky.

Keď pristúpila bližšie, opravila si názor na príčinu smrti. Všimla si modriny na ženinom krku, ktoré priam bili do očí a dokazovali, že bola uškrtená.

Natalie si bola vedomá, že musí zachovať predpísaný postup. Prvým krokom bolo zachovanie života. Vôbec nepochybovala, že chlapec je mŕtvy. Nasvedčovala tomu zmenená farba pokožky a červíky. No za žiadnu cenu nechcela skončiť ako seržantka, ktorá nechala ešte živé dieťa zomrieť na mieste činu.

Dosiahnuť naň však znamenalo stúpiť do kaluže stuhnutej krvi. V tej chvíli jej bolo jedno, že kolegovia z trestných činov budú trúsiť posmešky o „zadebnencoch“, ktorí v bagančiach podupú miesto činu. Teraz išlo o to, aby sa presvedčila, či to dieťa nemá ešte šancu prežiť.

Vytiahla mobil a nafotila pár záberov oboch tiel. Potom urobila dva dlhé kroky smerom k nim a myklo ju, keď jej podrážky zapraskali a trocha sa šmykli v stuhnutej krvi.

Čupla si, natiahla ukazovák a stredný prst na pravej ruke a pritla ich chlapcovi pod čeľusť do mäkkého tkaniva, kadiaľ vedie krčná tepna. Zatvorila oči a v duchu sa modlila, aby nahmatala tep aj napriek zápachu a zvukom drobných zvíjajúcich sa červíkov a ich mäkkým, vlhkým telám, čo sa hmýrili v tej skaze.

Čupela tam dovtedy, kým jej svaly na nohách nezačali protestovať a nebola si naozaj istá, že ten drobec je mŕtvy. Vtedy vstala,

vystrela sa a vycúvala z kaluže krvi. Dávala si pozor, aby stúpala presne do svojich predchádzajúcich stôp.

Keď prechádzala pohľadom po miestnosti a hľadala papierovú kuchynskú rolku, ktorou by si zotrela krv z podrážok, náhle celá zhrozená vyvalila oči na stenu nad sporákom.

„No, doriti!“

DRUHÝ DEŇ, 9.05 H

Niektu na ňu rozmazanými, kvapkajúcimi šmuhami načmáral meter vysoké tmavočervené číslo.

666

Natalie síce srdce búšilo ako zvon, no aj tak pevným hlasom, nedávajúc najavo rozrušenie, hlásila do vysielacky: „Operačnému od Sierra Bravo tri päť. Tá G 28-ička na Wyvern Road... Vyzerá to na dvojnásobnú vraždu. Dvaja mŕtvi. Dospelá žena a dieťa, muž. Chcem povedať chlapec. Kristepane! Dieťa!“

„Operačné pre Sierra Bravo tri päť. Nat, si okej?“

„Jasné, áno, zvládam,“ odvetila. „Pošlite výjazdovku.“

„Koho konkrétne?“

Natalie znova pozrela na krvavé číslice. „Všetkých.“

„Okej, Nat. Idem na to.“

Vtom zbadala rolku kuchynských utierok nastoknutú na drevenom držiaku. Zo šesť kúskov papiera si odtrhla a starostlivo, nakoľko to len išlo, si poutierala podrážky topánok. Zakrvavený papier zhúžvala do tuhej guče a hodila do smetného koša. Musí požiadať forenzných, aby jej zobrali odtlačky topánok pre vylúčenie stôp, aj keď cestou do kuchyne nijaké iné nevidela.

O poschodie nižšie zaklopala na dvere bytu číslo 2. Otvorila jej tá žena ešte oblečená v tréningovom úbore. Možno stále dúfala, že to cvičenie stihne. *Tak to teda nie. Ani omylom.*

„Pani Gregoryová, môžem ďalej?“

„Áno, samozrejme.“

Žena odstúpila od dvier a Natalie vošla do čistejšej, svetlejšej verzie bytu z vyššieho poschodia, v ktorom to nesmrdelo ako v mäsiarstve.

„Musím vypočuť vás aj vášho manžela. Je prítomný?“

Žena prikývla a zovretými perami naznačila úsmev. „Rob!“ skríkla. „Je tu tá pani policajtká. Chce s nami hovoriť. Prepáčte,“ obrátila sa k Natalie, „manžel je dizajnér na voľnej nohe a pri práci počúva hudbu. Musím kričať, inak by ma nepočul. Dáte si čaj, kávu alebo niečo iné? Mám bylinkový, mentolový, kamilkový, korenistý, zázvorový a dokonca aj veľmi silný čierny.“

Natalie neodvetila hneď. *Pánabeka, ty si teda riadne studený čumák. Teba vôbec nerozhádzalo, že sa ti nad hlavou stala vražda? Nebodaj s ňou máš niečo spoločné? Tú myšlienku vzápätí odohnala. To už bude zisťovať niekto iný.*

„Poprosím ten silný čierny. Vďaka.“

* * *

Ford práve písal správu, keď mu zazvonil služobný mobil. Zdvihol ho, vďačný za vyrušenie, ani sa nepozrel, kto volá. „Ford.“

„Tu Alan z operačného, pane. Nat Hewittová je už na mieste činu. Podľa nej ide o dvojnásobnú vraždu. Vy máte pohotovosť, pán inšpektor.“

„Adresa?“

„Wyvern Road, byt číslo 3. Forenzní sú už na mieste. Zavolať som aj koronera a patológa.“

„Okej, vďaka. Idem tam.“

Ford sa nasúkal do saka, potľapkal si vrecká, či má peňaženku, kľúče od auta, poznámkový notes a súkromný mobil. Potom schmatol čiernu nylonovú tašku, čo ležala pri stole. Mal v nej všetko, čo by mohol potrebovať na mieste činu – od jednorazovej kombinézy a návlekov na topánky až po sadu planžiet a skrutkovačov. Z elektrickej zásuvky v stene vytiahol tenký čierny sieťový adaptér a prihodil si ho do tašky. A napokon to najdôležitejšie. Zošit veľkosti A4, do ktorého si zaznamenával metodiku postupu, všetky svoje rozhodnutia vo vyšetrovanom prípade vrátane odôvodnenia a možných následkov.

Keď prechádzal cez operačnú miestnosť oddelenia závažných trestných činov, kývol na mladú policajtku Julie Harperovú, ktorá sústredene hľadela na obrazovku počítača.

„Jools! Idete so mnou.“

„Kam to bude, šéfe?“

„Na Wyvern Road. Dvojnásobná vražda.“

Počas krátkej cesty sa Jools, nespúšťajúc oči z asfaltky, spýtala: „Ste v poho, šéfe?“

Ford začul v jej hlase ustarostený tón a mal sto chutí ju zahriaknuť. Na chvíľu ho premohol hnev, no prinútil sa uvoľniť zataté čeluste. „Už ste dnes druhá, čo sa ma na to pýta.“

„Prepáčte. Ja len že dnes je...“

„Áno, Jools! Ja viem. Výročie smrti mojej ženy. Prečo sa raz v roku ku mne všetci správajú, akoby som bol z porcelánu?“

„Možno preto, lebo im na vás záleží?“

„Zvládol by som to aj tak, vďaka. Sme na mieste. Zaparkujte a ideme na to.“

Wyvern Road bola dlhá ulica s prevažne viktoriánskymi radovými domami olemovaná stromoradiami, ktorá sa od Castle Street mierne stáčala na západ k dvojprúdovej okružnej ceste medzi Southamptonom a Londýnom.

Dve policajné autá už blokovali ulicu medzi Piccadilly Road a Chayne's Close a slnečné lúče sa odrážali od žltých reflexných kociek na ich kapote. Keď sa priblížili k miestu činu, zbadali modrobielu policajnú pásku, ktorá sa jemne trepotala v letnom vánku.

Ford a Jools kývli uniformovanej policajtke, ktorá v tej horúčave celá spotená postávala na severnej strane chodníka. Keď si zapísala ich služobné čísla, nadvihla pásku a oni trochu skrčení popod ňu prešli.

Pred domom číslo 75 na dvojitej žltej čiare parkovala dodávka forenzného tímu. Uniformovaní policajti už kloпали na dvere okolitých bytov a hovorili so susedmi.

Museli podliezť ešte ďalšiu pásku, tentoraz so žltociernymi pruhmi, ktorá chránila miesto činu. Než vošli do domu, natiahli si jednorazové ochranné kombinézy. Ford si nevšimal pohľady, ktoré naňho Jools vrhala.

Vtom sa ozval ženský hlas. „Pane?“

Ford sa obrátil a zbadal Nat Hewittovú, ktorá sa k nemu náhlila z opačnej strany ulice.

„Chcela som vám podať správu, skôr než vás budú informovať iní,“ vyhrkla.

„Jasné. Vyzeráte, akoby vám bolo na vracanie. Je to až také zlé?“ spýtal sa a mykol bradou smerom k domu.

„Áno, pane. Ale o to nejde. Stúpila som do toho. Teda do tej krvi. Musela som zistiť, či je ten chlapec naozaj mŕtvy.“

„A je?“

„Je, chúdätko drobček.“

„Postupovali ste správne. Len nech vám technici zoberú odtlačky topánok a vyradia ich z ďalšieho skúmania.“

Hewittová prikývla a náhlivo odbehla na druhý koniec priestoru ohradeného páskou. Ford ju sledoval, keď pristúpila k hlúčiku

zvedavcov s mobilmi v ruke. Odkiaľ sa v ľuďoch berie to nutkanie nakrúcať si hrôzostrašné veci a potom ich zavesiť na sociálne siete? Odporné.

„Morbídna banda,“ zamrmal a obrátil sa k Jools, ktorá stála za ním a mrvila sa v šuštavej kombinéze. „Poďte. Ideme dnu.“

* * *

Ford zastal pred dverami a pozrel hore. Trojposchodový dom bol zrejme kedysi priestranným rodinným domom. No odkedy ho prerobili na byty, na spoločenskom rebríčku skĺzol o pár priečok nižšie.

Vo vstupnej chodbe na prízemí sa zachovali enkaustické dlaždice s komplikovaným geometrickým vzorom v tyrkysovej, hrdzavej a krémovej farbe. Boli matné, očividne zanedbané, viaceré mali odlomené okraje a voľný priestor niekto zarovnal špinavosivým cementom. Na zafúľanom kryte radiátora sa vŕšili letáky z bufetov s ponukou denných menu.

Chodba bola dosť široká, takže mohli stáť vedľa seba, zato schodisko už bolo užšie. Ford, ktorý kráčal vpredu, na prvom poschodí narazil na forenznú patologičku, ktorá si práve sťahovala kapucňu zo zarovno zastrihnutých šedivých vlasov.

Doktorka Georgina Eustacová, ktorá pracovala v salisburskej okresnej nemocnici, mala asi päťdesiatpäť rokov a rada si urobila výjazd, ako to nazývala, k „exotickejším“ zločinom. Ford bol toho názoru, že sa jej podarilo posunúť šibeničný humor na celkom novú úroveň. No okrem toho bola aj čertovsky dobrá patologička, preto mal pocit, že práve ona si určitú tvorivosť v tomto smere môže dovoliť.

„Čo to tam máme?“ spýtal sa, ale nie preto, že by sa zdráhal vyjsť na vyššie poschodie, kde došlo k vražde, len bol zvedavý na doktorkin prvý, ešte celkom čerstvý dojem.

„Idem hore,“ povedala Jools, „a začnem robiť.“

Ford prikývol a znova pozrel na patologičku. „Príčina smrti?“

„Podľa pomliaždenín na krku a množstva krvi usudzujem, že smrť tej mladej ženy mohlo v podstate spôsobiť škrtenie a vykrvácanie,“ odvetila Eustacová. „Aj keď vždy je možné, že vrah si našiel nejakú inú metódu, ktorou ju dorazil.“

„A čo chlapec?“

„Nijaké jasne viditeľné znaky zranenia,“ zakrútila hlavou. „No zdôrazňujem ,jasne viditeľné‘. Chlapec nekrvácal, teda aspoň nie z tej strany, na ktorú je vidieť, takže musím počkať, kým ich dostanem do nemocnice. Obaja sa ešte len začínajú nafukovať, a keď vezmeme do úvahy terajšie extrémne horúčavy, povedala by som, že nie sú mŕtvi dlhšie ako jeden-dva dni.“

Ford si cenil, že Eustacová sa s ním podelila o viac než len o zvyčajné litanie a ani nekrútila podráždene hlavou, ani opovrhlivo nemľaskala, keď si on, policajný pešiak, dovolil spýtať sa patológa na jeho názor ešte pred pitvou.

Prikývol. V duchu si povedal, že čerstvé mŕtvolky znamenajú, že vražda sa stala nedávno. A nedávne vraždy sa ľahšie odhaľujú. Začali sa preteky s časom. „Vďaka,“ zamrmal. „Uvidíme sa neskôr.“

„Mimochodom, obom obetiam som vypísala elpéemko,“ dodala Eustacová.

List o prehliadke mŕtveho. To bol jeden z prvých krokov v tomto smutnom byrokratickom procese, v ktorom sa z kedysi živej ľudskej bytosti, človeka, stala vec. Telo. Prípad. Pitevná správa. Vlastníctvo koronera. Zosnulý, za ktorým truchlia jeho blízki. Telo zasiahnuté padajúcim kameňom. A potom spláchnuté z kamennej rímsy a vyplavené na pláž vo Walese. *Ach, Lou! Kiežby si tu bola so mnou.*

No hneď tú spomienku zahnal. Z vrečka vybral malú plochú obdĺžnikovú škatuľku, vytiahol z nej dva cigaretové papieriky

a fľaštičku mentolového oleja. Síce už vopred vedel, že jeho „blokovač smradu“ nebude fungovať, no potreboval ten rituál. Na oba papieriky nakvapkal trochu silno aromatického mentolového oleja a vopchal si ich do nosných dierok. Ešte si gáfrovým olejom potrel aj hornú peru a bol pripravený.

Natiahol si kapucňu, na tvár nasadil masku a vyšiel posledných pár schodov k bytu číslo tri. Už dávno sa nehrozil pohľadu na mŕtvolu. Spomienka na jednu, ktorú stále nosil v sebe, ho všade sprevádzala a to otupilo šok a degradovalo ho na trvalú, tlmenú bolesť.

Ak mu priestor podesty na prvom poschodí pripadal tesný, tak na treťom sa cítil ako v preplnenom kupé vo vlaku.

DRUHÝ DEŇ, 9.31 H

Po prístupovej ceste vyznačenej jasnožltými plastovými obdĺžnikmi pendlovali sem a tam technici z forenzného v bielych kombinézach so vzorkami v plastových vreckách. Jools sa zhovárala s uniformovaným seržantom.

Vedľa nich kľáčal fotograf a niečo si zaznamenával do laptopu postaveného na vysokej stoličke.

„Hneď sa balím,“ povedal, no nespustil oči z obrazovky.

Ford rázne prekročil prah, a keď sa mu pod nohou pošmykla podložka, na chvíľu stratil rovnováhu. Hlasno zanaďával, čo spôsobilo, že ostatní ľudia v byte sa obzreli. Vyznačená prístupová cesta do kuchyne viedla tesne popri stene na ľavej strane chodby.

Ford si všimol niekoľko krvavých stôp vedúcich von z kuchyne. *To sú tie Natine.* Nahnevane sa zamračil. No spomenul si, že sa inštinktívne snažila zachrániť toho chlapčeka. A vynorila sa mu naliehavá prosba jeho ženy: *Musíš. Ak tu zostaneš, obaja zomrieme. A kto sa postará o Sama?*

Stiahlo mu hrdlo, no zaťal sa a kráčal ďalej, až prišiel na miesto činu.

Tu sa to stalo. Očividne. Predsa nezavraždíte človeka niekde inde a telo potom nedovlečiete do jeho vlastnej kuchyne.

Nechcel zbytočne zavádzať technikom, ktorí mali plné ruky práce, radšej strieľal jednu otázku za druhou a dával najavo svoju autoritu, pričom si priestor obzeral z kúta miestnosti.

No aj tak sa nesústredil celkom detailne na tú odpornú scénu, čo mal pred očami – na dve prepletené mŕtve telá a kaluž krvi –, aby si príliš nezúžil videnie a neušiel mu širší obraz. Presne to totiž bolo jeho úlohou – vnímať miesto činu ako celok. Forenzní technici a fotograf zachytia omnoho viac detailov, než by to chcel alebo zvládol on. Ford sa sústredil predovšetkým na vraha. Lebo sám dobre vedel, aké to je niekoho zabiť.

Najprv to pocítil vzadu na krku. Pokožka mu zvlhla čerstvým, chladným potom. Zovrelo mu žalúdok. Z vnútorného vrecka vybral čierne plastové vrečko. Keď si naplno uvedomil, na čo sa díva, a zaliala ho vlna nevoľnosti, otvoril vrečko a čo najtichšie, ako sa len dalo, sa vyvracal. Potom na vrečku urobil uzol a položil ho do kúta.

Všimol si, že Jools ho pozoruje. Videl len jej oči, ale ten pohľad už poznal. Hovoril mu: „Chápem.“ *Nie, Jools, nechápete. Ani trochu.* Odvrátil sa od nej a obzeral sa okolo seba. Nevoľnosť ustúpila a vystriedala ju mierna triaška. Keďže vedel, čo bude nasledovať, bol na tú cestu pripravený.

Pri stole stáli tri stoličky. Z jednej nákupnej tašky sa vysypali potraviny, ale nič sa neodkotúľalo ani nespadlo na dlážku.

Dvere chladničky zdobili pestré výkresy očividne skôr nadšeného než zručného autora. Fordovi pripomenuli jedny z prvých Samových umeleckých pokusov – veľa machúľ namaľovaných prstami, niekoľko hviezdičiek, v ktorých Ford rozpoznal zemiarové pečiatky, a kresba dvoch postáv. Jedna – trochu roztrasený oranžový kruh s dvomi čiarami natiahnutými až na spodný okraj papiera –, tá druhá to isté, ale v menšej verzii, potom spojené ruky, ktoré skôr pripomínali pavúcie vlákna. Nad okrúhlymi te-

lami sedeli trochu zgniavené kruhy s bodkami, čo zrejme mali byť tváre.

Pod nimi niekto farebnými ceruzkami pripísal: „Kai a mami-na“. *A čo ocko, Kai? Mamina tá vychovávala sama? Všetka táarcha ležala na jej pleciach? Nebodaj sa ocko vrátil? A stratil nervy?*

Umelecké diela boli prichytené farebnými plastovými magnetkami v tvare písmen. Nič nebolo natrhnuté, posunuté, ani uvoľnené. Fordovi to signalizovalo „nijaké stopy zápasu“.

Prezrel si všetky štyri steny – isteže, všimol si ten odporný nápis –, potom sa sústredil na strop a nakoniec na dlážku. Pohľad mu zmäkol, rozostřil presné hrany, zaoblil rohy.

Zhlboka nasal vzduch a ako vydychoval, zapojil tú časť svojho ja, ktorá mu dovoľovala vojsť do mysle vraha. Cítil jeho prítomnosť. *Stal sa vrahom.*

Teraz upriamil pozornosť na telá. Na mŕtvu ženu a mŕtve dieťa.

Dôverovala si mi. Až do chvíle, keď som ťa napadol, si nemala potuchy, že sa to stane. Nebránila si sa. Nedal som ti na to čas. Nedal som ti ani dôvod.

Pred odchodom si ešte posledný raz prezriem svoje dielo. Nelomcovala mnou zlosť, v žiadnom prípade na vás dvoch. Preto som vás nezohavil. Aj keď som mohol, keby som chcel. Dorezať vás. Dopichať. Pohryzť. Ba ešte čosi horšie. Mohol som sa pohrať, zabávať sa, najmä s tým chlapčatom. Malým, bezbranným drobcom.

No mám rád krv. Milujem ju. A čím je jej viac, tým lepšie. Pozri! Policajtom som všetko nechal ako na tanieri. Lebo viem, že vás nájdú. A je mi to fuk. Som zvedavý, čo vyčítajú z tej čarbanice na stene, idioti. Jasné, že nič.

Nechytia ma. Nemôžu. Som pre nich priveľmi inteligentný. Neťahajú mi ani po členky.

Vtom ho niekto oslovil. Hlas znel tlmene, akoby niekto hovoril pod vodou.

„Detektív inšpektor Ford?“

Ford sa vrátil do prítomnosti. Striaslo ho a cítil, ako mu cíce-
rok potu spod pazuchy tečie po rebrách.

Stála pred ním žena z forenzného tímu. Porcelánovo bledo-
modré oči.

„Prepáčte, Hannah. Čo máte?“

„Pýtala som sa, či si chcete bližšie pozrieť telá. So zbieraním
stôp sme už hotoví.“

Ford si čupol, každou nohou na jednu žltú podložku a sústre-
dil sa na podliatiny a ich rozloženie na ženinom krku. Priam učeb-
nicový príklad.

Medzi červenými opuchmi sa na jej krku najviac vynímali dve
tmavé oválne modriny, každá z jednej strany priedušnice. *To je
práca mojich palcov.* O kus ďalej po oboch stranách boli viditeľné
ďalšie stopy škrtenia vrátane zhluku menších okrúhlych modrín.
To sú moje prsty. Zaškrtil som ťa spredu. Díval som sa ti do očí. Sledoval ťa, ako zomieraš.

Pohľadom skĺzol na chlapčeka, syna obete. „*Kai a mamina.*“
Vyzeral pokojne, skrútený do kľbka, uložený medzi rozťahnutý-
mi nohami tej ženy. Žiadne viditeľné rany. Prečo musia ubližovať
deťom? Tento úbohý drobec predsa nežil dosť dlho ani na to, aby
niekomu spôsobil bolesť. Už to, že vyrastal bez otca, bolo preňho
dosť ťažké.

Ford znova dal vrahovi priestor, aby prehovoril.

*Nemám nič proti deťom. Ten malý sa jednoducho len ocitol v ne-
správnom čase na nesprávnom mieste. To ju som chcel dostať.*

„Prečo si jej stiahol nohavice?“ zamrmľal si popod nos Ford.

Naklonil hlavu, obzrel si ženine boky a perom nadvihol okraj
jej blúzky. Spodná bielizeň vyzerala nedotknutá. *Takže o sex nešlo.*

Na polohe tých dvoch tiel sa mu niečo nezдалo. Pôsobila
takmer nežne – ak si človek odmyslí tú hroznú skutočnosť, že

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Labyrint klamstiev***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.